

[Hanne Reintoft.]

lig laves om, som det bør det for alle sociale ydelser; dels rammer de urimelig hårdt, de rammer i flæng, dels forvirrer de forskellige regler pensionisterne utrolig meget. Vi vil meget gerne støtte en betydelig lettere beskatning, og jeg vil også henstille til socialministeren, at man øger instruktionen for pensionisterne, for de kan simpelt hen ikke finde ud af skattebøgen og den kompensationsordning, der er ydet dem; det er utallige forespørgsler, man har både her og dér. Man kan næsten ikke komme på et møde, uden at der står, jeg ved ikke hvor mange pensionister for at få rede på deres skatteforhold. Det må da i hvert fald være muligt, når man plyndrer folk, at forklare dem, hvordan man plyndrer dem.

Vi er også enige med socialdemokratiet i, at pensionerne skal være bedre; lad mig dog fremhæve, at det, vi først skal rette blikket imod, er de pensionister, der kun har folke- eller invalidepensionen at leve af.

Må jeg dér igen komme med en lille henstilling om, at man forbedrer forholdene for de invalidepensionister, der har børn mellem 18 og 21 år; selv om man er invalidepensionist, kan man godt føle trang til at få sine børn uddannet.

Pensionisternes økonomiske forhold må først og fremmest rettes op for dem, der kun har pensionen, og derefter må vi se på en generel forbedring for alle pensionister. Men i øjeblikket har en række personer på andres bekostning urimelige fordele af den asociale lovgivning om den fulde folkepension, og det er ikke dem, vi skal hjælpe i første omgang, men dem, der er henvist til at leve af pensionen alene.

De sidste år har været meget hårde for de pensionister, der kun har deres pension; jeg ved ikke, om socialministeren ved det. Mange har fået gæld, og mange har fået nødvendige forbrugsgoder som beklædning osv. slidt helt ned. Jeg mener, det er så alvorligt, at regeringen bør overveje på en eller anden måde at komme disse mennesker til hjælp ved bevilling af et engangsbeløb, og vil gerne foreslå ministeren at overveje, om man måske kunne yde dem en måneds ekstra pension for at rette op på den elendighed, der vitterlig eksisterer. Jeg tror, mange pensionister synes, når vi diskuterer pensionslovgivning, at det er vores egen

fremtidige pension, vi diskuterer, og ikke en afhjælpning af den konkrete øjeblikkelige nød, der eksisterer. En øjeblikkelig kommen til hjælp må ske i erkendelse af det efterslæb, pensionisterne har fået — og det er vist erkendt fra alle sider, at de har fået det. Det må ske i erkendelse af den udhuling af deres pension, der er foregået ved skattebøgen, ved afgiftsstigninger og ved de forhøjede priser. Kommer der alvorlige prisstigninger nu, må vi gøre os klart, at det simpelt hen bliver umuligt for visse pensionister at klare sig, og det kunne afhjælpes i første omgang, indtil man fik lavet en bedre lovgivning, ved et engangsbeløb.

Jeg vil ønske, man vil tage det op til seriøs overvejelse, da vi beskæftiger os med et område, hvor hjælp virkelig er påkrævet, og hvor der virkelig er tale om, at folk trænger til forståelse og assistance.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bundvad): Jeg vil gerne begynde med at sige tak til minister og ordførere, ikke for fuld tilslutning til de tanker, vi har nedlagt i forslaget, men dog for udtalt forståelse af de problemer, der ligger heri. Så er der dog håb om, at vi igennem forhandlinger og diskussioner langs ad vejen og i socialudvalget kommer til resultater på nogle af punkterne.

Med hensyn til spørgsmålet om ajourføring af pensionerne vil jeg gerne sige, at det, at ministeren nævner, at der fra 1958 til 1968 er sket en fremgang fra 53,8 pct. til 55,6 pct., er dog ikke et udtryk for, at der ikke er kommet et efterslæb efter den tid. Den fremgang, der dér er sket, er sket under den forrige regering, og jeg kan personligt kun være tilfreds med, at ministeren synes at ville tage det til indtægt.

Men lad mig sige, at vi fra sidste regulering begyndte at regulere på et andet grundlag, end vi tidligere gjorde, med en skarp modregning i skatter og med forskellige andre modregninger, hvorved man kom ned på, at der ikke blev skabt dækning i forhold til fremgangen i lavtlønnen på samme måde som tidligere. Da vi diskuterede det, var der da også betydelig, jeg kan godt sige bekymring hos de radikale for, at man var kommet så langt ned i reguleringen, at der ikke var mulighed for at modvirke det efterslæb, som man måtte mene ville komme, eller den længelidning, som hr. Valbak dengang gav